

ung Mand, hvem Livet havde beredt den første, alvorlige Skuffelse, og hvis Hjærte var opfyldt af den mørke Forbitrelse, den hævntørstige Spot over Samfundet, Menneskene og Verdensordenen, hvori unge, højtstræbende Mænd fra Arilds Tid har fundet Oprejsning for lidte Nederlag.

Nu var det virkelig gaaet ham saa ilde, som det omtrent tænkes kunde. Og det hjalp ham ikke til at bære sin Skæbne med Sagtmodighed, at han ved den gamle Obersts Tilstaaelser mente at have faaet fuld Vished for sit Arbejdes Betydning og jo virkelig et Øjeblik havde haft Grund til at tro sig Sejren nær. Han, som ellers i alle Spørgsmaal, der angik hans store Fremtidshaab, hidtil havde været saa behersket, saa omsigtsfuld, til Tider saa klogt beregnende, havde tilsidst aldeles tabt Besindelsen. Han havde henvendt sig baade i det ene og det andet offentlige Kontor, var gaaet rundt til alle de store private Ingeniørfirmaer, havde endog søgt Dagbladenes Redaktioner for at faa dem til at interessere sig for hans Værk, — kort sagt, han havde gjort alle de Dumheder, som et til det yderste ophidset Menneske kan finde paa, lige til et Forsøg paa at faa Avdiens hos Ministeren for at vise ham sine Planer og forestille ham, hvor paa-trængende nødvendigt det var at skride til en fuldstændig Omordning af vort hele Vandbygningsvæsen.